

D ů v o d y:

Stěžovatelka napadá usnesení rekursního soudu pro zmatečnost a zjevný rozpor se zákonem. Pokud se týče výtky zmatečnosti, nelze jí přisvědčiti, neboť tím, že rejstříkový soud nařídil doplnění opovědi, by mohl přezkoumati zákonitost postupu valné hromady, a že rekursní soud schválil tento postup, nebylo rozhodnuto o věci na pořad právní nepřátčící (čís. 6 § 477 c. ř. s.). Jinak však nelze stížnosti upřítí oprávnění. Podle spolkového zákona ze dne 26. listopadu 1852, čís. 253 ř. zák., jehož jest použití na akciové společnosti, jak patrně z § 32 uvoz. zák. k obchodnímu zákoníku, podléhají akciové společnosti dozoru správních úřadů a proto není třeba, by rejstříkový soud přezkoumal zákonitost postupu valné hromady při volbě členů představenstva akciové společnosti. Takové přezkoumací právo lze přiznati rejstříkovému soudu jen tehdy, má-li zápis usnesení valné hromady do obchodního rejstříku konstitutivní význam, takže jest povinností rejstříkového soudu, by samostatně zjistil i věcné i formální předpoklady platnosti takového zápisu. O takové usnesení však tu nejde, což rekursní soud přehlíží. Napadené usnesení odporuje proto zřejmě zákonu a bylo se usnésti jak se stalo (srovnej Komentář Staub-Pisko čl. 224 obch. zák. § 34, Randa, Obchodní právo II. str. 87 § 20 pozn. 82 a), Rozhodnutí Adler-Clemens 981 a 1817, Dr. Viktor Ehrenberg, Handbuch des gesamten Handelsrechtes I. str. 570 a Dr. Alexander Marx: Firmenrechtliche Grundbegriffe str. 18).

Čís. 9447.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Nebylo-li ve sporu o rozvod manželství od stolu a lože pro hluboký rozvrat manželství vůbec vzato na přetřes, zda jeden z manželů a který z nich jest na hlubokém rozvratu manželství převážně vinen, nelze povolití rozluky podle § 17 rozl. zák., nelze-li podle spisů vyloučiti, že navrhovatele stihá převážná vina na rozvratu manželství.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1929, R I 950/29.)

Návrh manžela, by byla povolena rozluka manželství podle § 17 rozl. zák., soud první stolice zamítl a poukázal navrhovatele na pořad práva. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Bylo přezkoumati, zda při vyřízení žaloby o rozvod by bylo již uznati na rozluky, kdyby již tehdy byla podána žaloba o rozluky a nikoliv jen o rozvod. Rekursní soud jest toho názoru, že na základě rozvodových spisů nelze přezkoumati tuto otázku, a že ani průvodní prostředky řízení prvního sporu nemohou vyřešiti tuto otázku, takže první soud důvodně odkázal navrhovatele na pořad práva (§ 2 nesp. říz.). Podle rozvodového rozsudku přicházejí v úvahu jako rozvodové důvody vzájemné nadávky v poslední době, cizoložství odpůrkyně navrhovatele v roce 1915.

a cizoložství navrhovatele v poslední době a zlá nakládání odpůrkyně navrhovatele s navrhovatelem, jakož i zanedbávání domácnosti odpůrkyní navrhovatele. Jako příčina rozvratu a odporu přicházejí v úvahu nepochybně vzájemné cizoložství; z něho vyplývá vzájemné chování manželů. Tyto okolnosti by byly jistě odůvodnily rozlukou manželství, kdyby nevyplývalo z rozvodových spisů, kde navrhovatel sám ve svém přípravném spise ze dne 4. března 1929 udává, že se přemlouvání rodičů jeho manželky v roce 1917 podařilo poněkud smířiti ho s odpůrkyní navrhovatele, rodiče jeho ženy, zvláště tchán, že mu slibovali všechno možné a že se dal pohnouti ke smíru sliby tchána, že ho tento odškodní další podporou a přiměřenými příspěvky, že navrhovatel vinou odpůrkyně navrhovatele takovým způsobem přišel do ostudy. Ne však tím připuštěné smíření, nýbrž zvláště ta okolnost, že navrhovatel podle vlastních údajů chtěl způsobenou ostudu dáti zahladiti podporou a přiměřenými příspěvky, způsobují, že cizoložství odpůrkyně navrhovatele nejeví se jako důvod rozvratu v té míře, že toto cizoložství a nikoliv nynější poměr navrhovatele jest rozhodujícím důvodem k podání žádosti o rozlukou manželství. Podle těchto spisů nelze tedy z řečených důvodů žádost o rozlukou manželství navrhovatele podle zákona odůvodniti, poněvadž rozluky manželství jen z jednoho důvodu skutečně jest se domáháno, kterýžto důvod záleží v poměru navrhovatele (totiž v cizoložství). Navrhovatel musí tedy nastoupiti cestu práva, chce-li prokázati důvodnost své žádosti o rozlukou manželství.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadeným usnesením rekursního soudu bylo usnesení soudu první stolice potvrzeno. Podle § 16 nesp. říz. má tudíž dovolací stížnost místo jen v případě zřejmé nezákonnosti, zřejmého rozporu se spisy nebo zmatečnosti. Stěžovatel shledává zřejmou nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že rekursní soud přes to, že ve sporu o rozvod manželství byly oběma stranami doznány důvody rozluky vytčené v § 13 písm. a), e), h), i) zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n., nedospěl k úsudku, že by skutečnosti ve sporu o rozvod na jevo vyšlé byly již tehdy odůvodnily výrok o rozluce, kdyby oň bylo bývalo žalováno, a že důsledkem toho k návrhu stěžovatelovu podle § 17 cit. zák. nevyslovil rozlukou manželství z viny obou manželů. Zřejmé nezákonnosti tu není. Ve sporu o rozvod vzal soud ovšem za prokázané skutečnosti oběma stranami tvrzené a navzájem doznané, které by samy o sobě byly zakládaly důvody rozluky v § 13 písm. a), e), h), i) cit. zák. vytčené, oběma stranami zaviněné, a ve sporu o rozvod jedině uplatňované, t. j. hluboký rozvrat manželský a nepřekonatelný odpor obou manželů. Tento výrok jest směrdatný pro posouzení návrhu stěžovatelova podle § 17 cit. zák. Důvod písm. i) § 13 cit. zák. — nepřekonatelný odpor — nepřichází podle tohoto zákonného ustanovení pro povolení rozluky v úvahu, poněvadž manželka se k žádosti stěžovatelově o rozlukou nepřipojila. Pokud

se týče důvodu písm. h) cit. zák. — t. j. hlubokého rozvratu manželského — nelze rozluku vysloviti k žalobě manžela, který rozvratem jest převážně vinen. A tu v souzeném případě nebylo ovšem ve sporu o rozvod vůbec vzato na přetřes a zjištěno, zda jeden z manželů, a který z nich na hlubokém rozvratu jest převážně vinen. Ježto však podle spisů nelze vyloučiti, že převážná vina na rozvratu manželském stihá stěžovatele a poněvadž, kdyby tomu tak bylo, nebylo by lze podle § 13 písm. h) cit. zák. vysloviti rozluku k žalobě manžela, nelze dospěti k přesvědčení, že by skutečnosti ve sporu o rozvod na jevo vyšlé byly již tehdy odůvodnily výrok o rozluce, a proto oba nižší soudy právem pro nedostatek předpokladů § 17 cit. zák. nevyhověly žádosti stěžovatelově o rozluku a odkázaly ho s touto žádostí na cestu sporu.

Čís. 9448.

K žalobě zadního knihovního věřitele na vymáhajícího věřitele o určení, že vymáhaná pohledávka a zástavní právo, váznoucí pro ni na ideelní části nemovitosti dlužníka, nejsou po právu a že dražba tohoto spoluvlastnictví dlužníka jest nepřipustná, lze povolití odklad exekuce.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1929, R II 372/29.)

Zadnější knihovní věřitel navrhl odložení exekuce na nemovitosti vzhledem k žalobě, již podal na vymáhajícího věřitele o určení, že pohledávka, pro niž vede exekuci, a zástavní právo váznoucí pro ni na jedné šestině nemovitostí připsaných dlužnici není po právu a že jest exekuce nepřipustná. Soud první stolice odklad povolil, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Vzhledem k § 45 ex. ř. byl sice exekuční soud příslušným k povolení odkladu a nemusel ustanoviti rok k ústnímu jednání o odkladu, jak je předpisováno při zrušení neb obmezení exekuce, jest však přisvědčiti vývodům vymáhajícího věřitele, že pohledávka navrhovatele není vůbec ohrožena dalším pokračováním v exekuci. I kdyby pohledávka vymáhajícího věřitele uhasla uspokojením, má následující knihovní věřitel právo přiřknuti odporovati a tím zaplacení z výtěžku oddáliti až do výsledku případného sporu. Jest tedy dosti příležitosti k zabránění toho, by vymáhajícímu věřiteli nebyla přikázána část mu snad nepřislušející. Tím si tento věřitel zajistí po případě vyšší částku pro svou knihovní pohledávku a nelze vůbec seznati, že by již nyní pokračováním v dražebním řízení byla pohledávka navrhovatelova ohrožena.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu pod podmínkou, že navrhovatel složí na soudě jistotu 25.000 Kč k zajištění nároku vymáhajícího věřitele.

Důvody:

Stěžovatel opírá návrh na odklad exekuce o žalobu, kterou podal na vymáhajícího věřitele o určení, že pohledávka, pro niž vede exekuci, a právo zástavní pro ni váznoucí na jedné šestině nemovitostí dlužnice